

Đừng gọi cho anh nữa

Trái tim Vân dường như vỡ nát khi nghe người mình yêu thương suốt 6 năm trời nói qua điện thoại, cô gác máy, trái tim vỡ vụn...

"Nếu một ngày nào đó không nghe được giọng nói của em thì anh sẽ buồn đến chết" ... Mỗi đêm Vân cứ nhớ mãi về câu nói ấy, nhưng rồi thời gian cứ trôi, cuộc sống nhạt nhòa theo nước mắt từng đêm, Vân chưa chút nhận ra anh ta vẫn sống, không có nỗi buồn nào khiến người ta chết và hai kẻ một thời gắn bó hứa hẹn lâu dài vẫn sống dù không có nhau...

Vân là cô gái xinh đẹp, có học thức, khéo léo. Xung quanh cô hàng tá "vệ tinh" vây quanh mong nhận được một cái gật đầu chấp nhận làm người yêu của cô. Vậy mà cô lại yêu Long, anh chàng Hà Nội điển trai có chiếc răng khểnh chết người, Vân ngoảnh mặt xoay lưng với Trung – chàng kỹ sư hàng xóm yêu cô tha thiết.

Tuy yêu nhau nhưng thời gian ở bên nhau không nhiều vì Long phải đi xuất khẩu lao động, nhưng cứ ba ngày một lần anh lại gọi cho cô gần 2 giờ chỉ để nói chuyện và câu nói Vân được nghe nhiều nhất là: " Nếu một ngày nào đó không nghe được giọng nói của em thì anh sẽ buồn đến chết"...

Long về nước, cả hai lao vào nhau như đồng sâu khát nước, những phút giây ấy khiến Vân đau đầu từng đêm mong một ngày mình được là vợ Long.

- Thằng ấy đều lắm, em nên cẩn thận.
- Anh biết gì mà nói – Vân gào vào mặt Trung.
- Vì anh lo cho em, thằng đó không đáng để em yêu.

Trung đã lãnh trọn một bạt tay của Vân, anh lẳng lặng quay đi ...

Nhưng cũng có lẽ vì câu nói của Trung mà Vân bắt đầu để ý tới những hành động của Long, rồi một ngày cô chưa chút nhận ra Long bước vào khách sạn với người bạn thân nhất của chính cô.

Tối đó Vân đã uống say khướt và ngồi khóc ngay trước cổng nhà mình. Trời đổ mưa, cô vẫn ngồi đó, ngồi đến khi cơn mưa dường như gội sạch tâm hồn thì cô mới nhận ra Trung đang đứng cạnh cô, cả người sũng ướt.

Vậy là Vân chấm dứt với Long, cô bình lặng đi qua nỗi đau trong sự an ủi của Trung, cô gật đầu chấp nhận làm vợ Trung dù sự trinh trắng của cô đã dành cho người khác ...

Trung là người vị tha, có trách nhiệm và đặc biệt là anh yêu cô thật lòng, cuộc sống gia đình của hai người đi qua hạnh phúc và bình yên nhưng rồi 5 năm sau, tình cờ trong một chuyến công tác Vân gặp lại Long, chiếc răng khểnh chết người lại khiến cô xao xuyến, những câu giải thích về cô gái mà Vân thấy trong quá khứ, những lời ngọt ngào tuôn ra khiến Vân xao lòng, cô lại ngã vào vòng tay Long. Cô biết cô đã mang tội rất nặng: Tội phản bội, tội ngoại tình! Lòng cô thấp phòm lo sợ, nhưng sự đam mê, những lúc cuồng nhiệt bên nhau đã khiến cô quên tất cả ...

Chúng ta sẽ mãi là người tình, dù anh có lập gia đình thì chúng ta vẫn đến với nhau, vẫn chia sẻ cho nhau mọi điều trong cuộc sống em nhé! Anh chỉ yêu mỗi mình em ...

Vân trải lòng trên một diễn đàn, ai cũng bảo cô ngốc, hẳn ta chỉ muốn ăn "rau sạch", "rau miễn phí" chứ yêu thương gì cô. nếu hẳn là một người tốt thì phải vui và hạnh phúc vì người mình yêu có được gia đình hạnh phúc chứ không ai lại muốn nổi lại tình xưa, phá hoại hạnh phúc mà còn đòi hỏi ABC XYZ như thế!

Vân tĩnh tâm lại, sự dằn vặt khiến cô gầy rộc người, cô đau khổ vì trái tim phân làm hai nửa. Lý trí bảo cô quay về với Trung, sống trong hạnh phúc và gia đình êm ấm, nhưng trái tim thì xúi cô sống với đam mê... Cô quyết định gọi cho Long:

- Nếu anh thực sự yêu em, muốn có em bên cạnh thì em sẽ li dị để đến với anh...

- Đừng gọi cho anh nữa, anh sắp lấy vợ ...

Thế đấy, cuối cùng Vân cũng nhận ra sự thật, nhưng khổ thay cô lại mang thai, chắc chắn là với Long. Trung vẫn âm thầm bên vợ, chăm sóc từng bữa ăn, giấc ngủ dù anh chưa xốt nhận ra vợ mình đã phản bội mình. Cưới nhau đã lâu mà không có con, anh lén vợ tự đi khám và phát hiện mình bị vô sinh, cái thai kia chắc chắn không phải là con anh. Nhiều lúc công việc đang bận rộn mà Vân gọi vì thấy không khỏe, Trung đã cáu gắt:

- Đừng gọi cho anh, có phải anh làm cho em khổ đâu!

Nhưng rồi anh lại dịu giọng:

- Anh xin lỗi, công việc bận rộn quá, tí nữa anh về ...

Trong một ngày dọn dẹp nhà cửa, Vân phát hiện ra một xấp giấy mà Trung cố tình giấu kín, cô tái mặt, thì ra Trung biết rõ cái thai không phải là con anh!

Tối đó, Vân đã quỳ dưới chân xin Trung tha thứ, anh quay lưng lẳng lặng bỏ đi khỏi nhà...

Tại sao? Thà cô cứ lừa dối anh, cứ để anh nghĩ đó là con anh cũng được, nhưng tại sao cô lại nói ra sự thật phũ phàng như thế? Dù Trung thừa hiểu tất cả, nhưng anh không muốn người mình yêu thương thú nhận điều đó với anh, anh không muốn tin vợ anh ngoại tình. Suốt đêm Trung ngồi ở quán bar, Vân lo lắng gọi điện thoại liên tiếp cho chồng:

- Đừng gọi cho anh nữa ...

Vân hoảng sợ, lần đầu tiên cô sợ mất Trung, cô sợ cảm giác lẻ loi đơn độc trong căn nhà mà có lúc cô muốn rời bỏ... Cô cảm thấy dằn vặt, tại sao hai người đàn ông mà cô yêu thương đều dùng câu "đừng gọi cho anh nữa" để nói với cô?

Chiều nay đài báo có bão, Vân ngồi bó gối lặng im trong nhà nhìn từng làn sáng loé qua bầu trời kèm theo tiếng rền vang xé óc. Cô bật khóc, nếu giờ này có Trung ở nhà thì anh đã ôm chặt vợ thì thầm: "Đừng sợ, pà xã, anh đang ở cạnh em mà!"...

Tiếng gió gào rú, màn đêm bao phủ lấy tâm hồn cô, nhánh cây ngoài hiên quất từng hồi vào bờ tường, lá rơi lá tả... Tiếng cửa sắt va đập cọt két khiến cô rùng mình, cô lao đến điện thoại, gọi cho Trung.

- Đừng gọi cho anh nữa ...

- Em xin lỗi, em biết mình sai rồi, em rất cần anh, em yêu anh, hãy tha thứ cho em...

- Đừng gọi cho anh nữa, anh đang đứng trước cửa nè, mở cửa cho anh...

Vân buông rơi chiếc điện thoại, lao đến bên cửa. Trung đứng đó, run rẩy vì lạnh và sững nước.

- Anh lo cho em ở nhà một mình...

Vân ôm chặt lấy Trung, cô cảm thấy chuỗi ngày tăm tối của mình như sáng lại, trong lòng cô bây giờ hiểu rõ tình yêu của mình dành cho ai. Giữa một người bảo cô "đừng gọi cho anh nữa" và ra đi mãi mãi khác hẳn với một người bảo cô "đừng gọi cho anh nữa" vì anh đã đến bên cô ...